

мисленето на поета. У Яворов тази тема е с нерушима екстравертна същност и – въпреки символичното ѝ обговаряне, въпреки езотеричното ѝ ситуиране в антологията – нейната реторична напрегнатост завинаги остава незаглушена. В този ред на мисли сме длъжни да посочим огромната разлика между екстатичната *Родина* на Яворов и Пенчо-Славейковата: блянят по идеален културен топос, по сакрално родно пространство може да добие нирванни измерения („Виждам се во родний кът, родна реч слухът ми гали...“). П. П. Славейковото *свой сред свои* е именно бленуваното сладостно разтваряне на Аза – усещане, нетипично и абсурдно за лирически герой (герои) на Яворов, при когото дори този изключителен миг („Недейте я разбужда“) изостря опозицията *аз (сам) – други (вкупом, чужди)*.

Преминавайки през творбите от бившите Яворови цикли – „Падение“, „Писма. Денят на самолъжата“ и „Признания“ – окрупнено може да представим метаморфозите на лирически Аз. В началото той е захвърлен сред огромно, разяждащо страдание, което дори любовта не е способна да облекчи („Стон“), после настъпва стадият на укротяване на болката, на преломяване на неверието във вяра (разбира се, „вяра въпреки“, а не „вяра защото“ – „Ще бъдеш в бяло“), за да постигне накрая синтеза между *съня* и *безсънието* (стихотворенията от цикъла „Признания“). Този синтез отново е тъждествен на *безсъние*, т.е. на непостигане и отдалечаване от бляна, от покоя. В границите обаче на така оформения миницикъл *безсъницата* вече не е декларативно поднесена лирическа категория, а се превръща в диалектическо понятие, не само защото е произлязла от най-съкровените дълбини на *съня*, а защото именно в *безсънието* е изживян и изстрадан сънят. За пореден път хипотетичните блянове на душата безостатъчно са разрушени (в подобен семантичен аспект „Проклятие“ веднага заема средишно място и зазвучава манифестно). Разбира се, ако *храмът* или йерархията лични ценности са